

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราตั้งต้นทำความดีมาตั้งแต่วันเข้าพรรษา วันเข้าพรรษานี้ประเพณีไทย.. ประเพณีชาวพุทธ อย่าว่าประเพณีไทย เป็นประเพณีชาวพุทธ เขาจะอธิษฐานพรรษาของเขา เขาจะตั้งใจเร่งความเพียรของเขา เขาตั้งใจเพื่อในพรรษานี้ให้เข้มแข็ง ฉะนั้น พอเข้าพรรษานี้กระฉับกระเฉงกันมาก เห็นไหม เวลาออกไปเที่ยว เวลาไปอย่างกับไก่อบิน เวลากลับเหมือนห่าจะกินใจ เวลาไปอย่างกับไก่อบิน มันก็คัก เวลาเราไปเที่ยวมหรสพ เวลางานมันเลิกจะกลับนี้โผผกลับมากันเลย

เวลาเข้าพรรษาเราก็คักคัก เรามีความตั้งใจ มีลูกศิษย์มากมายคุยกับเรานะ

“หลวงพ่อ เวลาผมบวชนะผมตั้งใจเลยนะ ผมบวชแล้วผมจะจริงจัง ผมอยากจะเป็นพระอรหันต์ ผมจะมีเป้าหมายนะ”

ทุกคนพูดกันอย่างนั้น แต่พอไปพรรษา ๒ พรรษา ๓ แล้วนะเริ่มเรรวนแล้ว เริ่มเรรวนเพราะอะไร? เพราะความตั้งใจของเรา เห็นไหม เวลาความตั้งใจของเรา เจตนาของเราดีมาก เวลาอธิษฐานพรรษาทุกคนตั้งใจมาก

นี่วันนี้ครบพรรษาแล้ว ๓ เดือน ในพรรษาเราจะมีความเข้มแข็งแค่ไหน? เวลาเรากระทบสิ่งใด ถ้าเรามีสติยับยั้งนะ นี่เวลามันออกพรรษา หรือเราไปอยู่ด้วยกันที่ไหนก็แล้วแต่ เวลาเราจะจากกัน มันจะจากกันด้วยความคิดถึง ระลึกถึงกัน แต่เวลามันกระทบกระเทือนกัน แล้วเราทำสิ่งใดที่บาดหมาง เวลามันจากกันมันอยากจะจากกันไวๆ แล้วไม่อยากจะหันหน้ากลับมาหากัน

เวลาตั้งใจนี้เวลาเข้าพรรษา-ออกพรรษา แต่เป็นความคุ้นชินของชาวพุทธ เพราะเข้าพรรษา-ออกพรรษากันทุกปี นี่เป็นประเพณีของชาวพุทธ แต่เวลาเป็นพระกรรมฐานนะ เข้าพรรษา-ออกพรรษาแทบจะมีค่าเท่ากันเลย เวลานอกพรรษาก็เร่งความเพียรภาวนากัน ในพรรษายังเข้มข้มขึ้นไปอีก เวลาออกพรรษาแล้ว เห็นไหม นี่เก็บบริวารเข้าป่าเข้าเขาไป ไปทำไม? ก็ไปเพื่อหาตัวเรานี้แหละ

นี่เวลาออกพรรษานะ เข้าพรรษาแล้วออกพรรษา.. ออกพรรษา วินัยนี้เวลาออกพรรษาทำคุณงามความดี เราอยู่กับ เวลาออกพรรษาแล้วต่างคนต่างไป นี่แล้วต่างคนต่างไปก็อยู่ด้วยตัวเอง อยู่ด้วยธรรมวินัย อยู่ด้วยสิ่งที่บังคับตัวเอง แต่เราอยู่ในพรรษามันเป็นหมู่คณะ ต้องสังฆะ ต้องสงฆ์ เห็นไหม มีสังฆะขึ้นมาถ้าอยู่คนเดียวก็ได้ ถ้าอยู่คนเดียวนะ บุคคลอุโบสถ คณะอุโบสถ สังฆอุโบสถ.. อุโบสถคือสังฆกรรม

อยู่คนเดียวเราก็เป็นบุคคลอุโบสถ เราก็ทำของเรา เราอธิษฐานของเราว่าเราจะจำพรรษาที่นี่ เราจะไม้ออกจากที่นี่ภายใน ๓ เดือน เราก็อยู่คนเดียว เราก็ดูแลเรา คณะอุโบสถนะ เราอยู่กับ ๓ องค์ขึ้นไปเป็นคณะ เห็นไหม เราก็ต้องทำอุตติจิตตุดุคตกรรมเวลาจะลงอุโบสถ นี่มันก็มีหมู่คณะขึ้นไป เวลาสังฆอุโบสถนี้สงฆ์มากขึ้น พอสงฆ์มากขึ้นการอยู่ด้วยกันมันก็มีนิเวศน์ มีสิ่งแบบว่ามี การกระทบกระทั่งเหมือนกัน มีการกระทบกระทั่งกัน

สิ่งนี้ เห็นไหม อยู่คนเดียวก็ได้ อยู่กับหมู่คณะก็ได้ แต่อยู่กับหมู่คณะ นี่เวลาอยู่กับหมู่คณะขึ้นมาสิ่งนี้มันกระทบกัน แบบว่ามันเป็นความกังวล มันเป็นความพะวงถึงกัน ถ้าพะวงถึงกันนี้เราต้องดูแลรักษาใจเรา เวลาเราดูแลรักษาใจเรา เห็นไหม เราเร่งความเพียรของเรา เราอยู่ของเรา อยู่คนเดียวก็ได้ อยู่กับหมู่คณะก็ได้ เวลาจิตใจของเราลงสมาธิก็เหมือนอยู่คนเดียว เพราะจิตสงบระงับของมัน เวลามันคบความคิด เวลาความคิดมันโหมรุนแรงขึ้นมา นั่นนะมันกระทบเพื่อใส่ใจเราเลย ถ้าใจเรามีสติปัญญาแค่ไหน เราจะแก้ไขของเรา เราจะควบคุมใจของเรา

ถ้าควบคุมใจของเรา เห็นไหม นี่สิ่งที่เวลาค้นหา พระกรรมฐานถึงจะในพรรษา-นอกพรรษามันมีค่าเท่ากัน คือพยายามจะทำเหมือนกัน แต่ว่าถ้าเป็นประเพณีของชาวพุทธเรา เวลาจำพรรษาแล้วนี่ เพราะอยู่คนเดียวเป็นบุคคลอุโบสถ คณะอุโบสถ สังฆอุโบสถ พอสังฆอุโบสถมันกระทบกระทั่งเหมือนกัน มีกรรมสิ่งต่างๆ ต่อกัน

ฉะนั้น อานิสงส์ของการจำพรรษา นี้จะไปไหนโดยไม่ได้บอกเล่า เห็นไหม เขาเรียกถือนิสัย เวลาฆราวาสนะเราก็ทำคุณงามความดีของเรา แต่พระเวลาบวชขึ้นมาเหมือนเด็กอ่อน เราเลี้ยงดูลูกของเรา ลูกเรานี้เลี้ยงตัวเองไม่ได้ เราต้องดูแล ถ้าเด็กอ่อน เราไม่เลี้ยงดูแล เด็กคนนั้นตายไปไหนไม่รอดหรอก พ่อแม่ต้องดูแล

พระ! พระเวลาไม่ได้นิสัณนะ ยังไม่ครบ ๕ พรรษาขึ้นไป ผู้ฉลาดถึงพ้นจากนิสัณ ถ้าไม่พ้นจากนิสัณ ไปอยู่ไหนต้องขอนิสัณครุบาอาจารย์ ถ้าไม่ขอนิสัณครุบาอาจารย์ ล่วงราตรีวันที่ ๘ เห็นไหม ๗ วันขึ้นไปแล้วล่วงราตรีที่ ๘ เป็นอาบัติปาจิตติย์ทันทีเลย ต้องขอนิสัณ

คำว่าขอนิสัณ ขอนิสัณแล้วนี้จะไปไหนต้องบอกลาอาจารย์ ถ้าไม่บอกลาอาจารย์เขาเรียกว่า “รัตติเมท” เห็นไหม ขาดราตรี ขาดราตรีคือไปไหนไม่ได้บอกลาเป็นอาบัติปาจิตติย์ แต่ถ้าจำพรรษา ๑ พรรษานะ นี้ได้อานิสงส์ ๑ เดือน ก็จะไปไหนโดยไม่ต้องบอกลาก็ได้ ไม่ได้บอกลานั้น จะไปเองก็ได้ แต่ถ้าขอนิสัณไปไหนต้องบอกลานั้น ถ้าไม่บอกลาขาคนิสัณ ถ้าขาคนิสัณไปแล้วนี้จะต่อนิสัณกันไม่ได้

นี่หลวงปู่มั่นท่านควบคุมพระ ท่านควบคุมมาอย่างนั้น ฉะนั้น เวลาจำพรรษาได้อานิสงส์ เพราะความอยู่เป็นหมู่เป็นคณะมันจะกระทบกระเทือนกัน มันจะมีการบาดหมางกัน มันจะมีการกระทบกัน นี่มันได้หล่อหลอมหัวใจ เห็นไหม แล้วอานิสงส์ของพรรษาวันัยยกเว้น ยกเว้นนี้ ออกพรรษาแล้วไปไหนโดยไม่ต้องบอกลาได้ ๑ เดือน ถ้าเวลารับกฐินเป็นสังฆอุโบสถ เป็นสงฆ์ขึ้นมา ได้รับความนิสงส์ของกฐิน ไปไหนไม่ต้องบอกลาได้ ๔ เดือน ๔ เดือนนะ คือว่าถ้าจะไปไหนเราต้องบอก

อย่างเช่นเราอยู่บ้าน จะไปไหนเราต้องบอกพ่อบอกแม่ว่าเราจะไปนั้น จะไปนี่ นี่พ่อแม่อนุญาตก็ไปได้ พ่อแม่ไม่อนุญาตก็ไปไม่ได้ เป็นพระก็เหมือนกัน เวลาจะไปไหนต้องบอกลาอาจารย์ ต้องบอกลาอาจารย์นะ แต่ถ้าอยู่คนเดียวจะบอกลาใคร? นี่เวลาอยู่คนเดียว เห็นไหม ต้องขอนิสัณ ถ้าไม่ขอนิสัณนะอยู่ในบุพพสิกขา นี่เราอยากขอนิสัณมาก แต่ไม่มีพระจะให้ขอนิสัณ ฉะนั้น การบวชมานี้ ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการให้พ้นจากทุกข์นะ

ฉะนั้น ในบุพพสิกขา บุพพสิกขาก็บาลีแปลมาจากพระไตรปิฎกนั่นแหละ เขาบอกว่าเชื่อไม่ได้ เชื่อไม่ได้ ต้องพระไตรปิฎกเท่านั้น ฎีกา อรรถกถาเชื่อไม่ได้.. นี่เขาว่าของเขาไป แต่ถ้ามันเป็นความดีเชื่อได้ไหม? นี่พระไตรปิฎกบัญญัติไว้ แต่ถ้าอรรถกถาอธิบายให้ครอบคลุม แล้วทำให้ดีขึ้นเชื่อได้ไหม? เชื่อได้!

ถ้าเชื่อได้ เห็นไหม เวลาอยู่คนเดียว นี่ในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ถ้าเราไปอยู่ที่ไหนองค์เดียว แม้แต่จะพรรษาไม่ถึงพรรษา ๕ ก็แล้วแต่ แต่ถ้าเราภาวนานิสัณนะ เราไปอยู่ที่ไหนก็ว่าสถานที่นี้เป็นสถานที่ดีมาก เป็นสถานที่สงบร่มรื่นมาก พอภาวนาแล้วจิต

สงบตลอด จิตมีความดีตลอดเลย แต่แหม.. มันน่าเสียดายไม่มีอาจารย์ ถ้ามันอยู่ไปมันจะเป็น
อาบัติ

นี่ในบุพพสิกขาบอกว่า “ให้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่าถ้าใครมีพรหมมากกว่ามาจะขอนิสัย ถ้า
มีใครพรหมมากกว่าจะขอนิสัยทันที” นี้อย่างนี้ไม่ขาดนิสัย คือว่าให้ตั้งใจภาวนาได้ เพราะว่า
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเน้นที่นี้ เราทำทาน ศีล เราจะภาวนา แล้วทาน ศีล นี่ศีล สมาธิ
พอเราอยากได้สมาธิกัน เราอยากได้คุณงามความดีกัน แล้วเราภาวนาแล้วเราได้สมาธิดี สิ่งที่ดี
เราไปกังวลทำไมอยู่ไม่ได้ อยู่ไม่ได้ ต้องขอนิสัย ต้องขอนิสัย

การขอนิสัยเป็นประเพณี เป็นธรรมเนียม ต้องขอนิสัยถ้าเราอยู่โดยปกติ แต่ถ้าเราไปอยู่ที่
ไม่มีครูบาอาจารย์ แต่เป็นสถานที่ภาวนาดี เป็นสถานที่ดี เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ปรารถนาตรงนี้ไง ถ้าภาวนาดี สมาธิดี ปัญญาดี นี่ดีเพราะอะไร? ดีเพราะเราทำความถูกต้อง ถ้า
เป็นมิชฌาติภูมิจึง มันเห็นความเห็นผิดมันจะไปลงสมาธิไม่ได้ มันจะเกิดความฟุ้งซ่าน

เวลาเราไปอยู่ที่ไหนองค์เดียว เห็นไหม นี่ภาวนาแล้วนะนิสัยก็ยังไม่ได้ขอ มันคิดไปร้อย
แปดพันเก้า เป็นสมาธิไหม? มันไม่เป็น แต่ถ้ามันเป็นสมาธิ มันเป็นสมาธิเพราะอะไร? เป็นสมาธิ
เพราะว่าศีล สมาธิ มันถูกต้องไง ศีลมันถูกต้อง การบริกรรมมันถูกต้อง ทุกอย่างมันถูกต้อง มัน
ถูกต้องชอบธรรม ความถูกต้องชอบธรรม ลงสมาธิก็เป็นสัมมาสมาธิ เป็นสมาธิที่ชอบธรรม

ความชอบธรรม ความถูกต้องชอบธรรมต่างหากมันถึงจะเข้าไปได้ นี่ความถูกต้องชอบ
ธรรมมันถูกต้องชอบธรรมมาแล้ว แต่มันบอกว่าไม่มีการขอนิสัย เราไปกังวลกันไง ถ้าเราทำได้..
นี่พูดถึงอานิสงส์นะ แต่พระกรรมฐานนี้อานิสงส์ เห็นไหม อานิสงส์หมายถึงว่าให้ผ่อนได้
อย่างเช่นผ้าครองนี้ให้ละได้ผืนหนึ่ง ถือไว้ ๒ ผืน แต่เราอยู่กับครูบาอาจารย์มา ปกตินี้จะออก
พรรษา เข้าพรรษา ไม่พรรษา ปฏิบัติปกติตลอด

เพราะ! เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร ในพรหมมันเป็นประเพณีวัฒนธรรมส่งเสริมให้
เรามีโอกาสมากขึ้น ให้เรามีความเข้มข้นมากขึ้น ถ้าออกพรรษาแล้ว เห็นไหม พระออกพรรษา
แล้ว ความสนใจของผู้ที่ส่งเสริมเขาก็ไม่สนใจเราเท่าไร เราก็ต้องเข้มแข็งของเราเอง เราต้อง
แสวงหาของเราเอง แต่ถ้าในพรรษาเขาพร้อมกัน คุณเขาส่งเสริม เขาดูแล เพราะต้องการได้บุญ
กุศลจากพระ นี่พระต้องเข้มแข็ง เห็นไหม

นี่พูดถึงว่าในพรรษา นอกพรรษา เราจะไปนอกพรรษาแล้วเราก็บอกว่า เออ.. วันนี้ออกพรรษาแล้วนะ แหม.. กลับไปก็จะตีแปลงเลนนะ จะอยู่สุขสบาย อันนั้นเราประมาณะ ในพรรษาเพื่อจะให้เราเข้มข้น ในประเพณีของชาวพุทธ ชาวพุทธต้องเข้มข้นของเรา เพื่อปฏิบัติของเรา ถ้าออกพรรษาแล้วนี้ธรรมเนียมเป็นอย่างนั้น มันผ่อนคลาย ผ่อนคลายให้เรายับขยายไปที่ไหนก็ได้ เราจะปฏิบัติที่ไหนก็ได้ แต่การจะปฏิบัติ ไม่ปฏิบัติเราก็ต้องจริงจังของเรา

เพราะ! คุณสิเรากินข้าวทุกวัน เราหายใจตลอดเวลา นี่จิตใจก็เหมือนกัน มันต้องการสิ่งที่พึ่งตลอดเวลา มันต้องการที่พึ่งของมัน เพื่อประโยชน์กับมันนะ สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์กับเรา เห็นไหม นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกกับพระอานนท์ เวลาจะปรินิพพานมีคนเขามากราบไหว้บูชามหาศาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์

“อานนท์ เธอบอกเขาจะให้ปฏิบัติบูชาเถิด ให้ปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเถิด อย่างบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยอามิสเลย”

แต่เรานี่ เราปฏิบัติบูชาเราก็อยากปฏิบัติ แต่ในเมื่อเราปฏิบัติเพื่อฐาน เราจะบูชาด้วยอามิส สิ่งที่เราทำบุญกุศลเราก็ทำของเรา แต่ถ้าสิ่งที่ดีที่สุด เห็นไหม การนั่งกำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก เข้านิกพุท ออกนิกโร.. ทำไมต้องนิกโรด้วย ทำไมอยู่เฉยๆ ไม่ได้หรือ? ใช้ปัญญาไปเลยไม่ได้หรือ?

ใช้ปัญญาไปนี่ อย่างมากที่สุด สูงที่สุดของการภาวนาอันนั้นมันก็คือจินตมยปัญญา มันเป็นจินตนาการทั้งหมด! แต่ถ้าลมหายใจเข้านิกพุท ลมหายใจออกนิกโร พุทโร พุทโร จนจิตเข้าไปสู่สัมมาสมาธิ ฐิติจิต เวลามันเกิดปัญญามันจะเกิดภาวนามยปัญญา ไม่ใช่จินตมยปัญญา เห็นไหม

ภาวนามยปัญญานี้สิ่งที่คาดหมายไม่ได้ สิ่งที่ตั้งดวง สิ่งที่ยิบฉวยเอาไม่ได้ มันเกิดจากการภาวนา มันเกิดจากสังขาร มันเกิดจากข้อเท็จจริง มันเกิดจากความจริง แต่ถ้าบอกเราใช้ปัญญาไปเลย ปัญญาไปเลย.. ปัญญาเกิดจากอะไร? เกิดจากภพ เกิดจากตั้งใจคิด เกิดจากความ เป็นไปของเรา นี้อย่างสูงสุดของมันเป็นได้แค่จินตมยปัญญา

คนจินตนาการธรรมะมันก็มีสุขนะ มันก็มีสุขนะ มันก็คิดว่าพ้นได้เนาะ พ้นได้ด้วยการกวาดทุกอย่างไปซ่อนเอาไว้ได้ฐิติจิต แล้วตัวเองก็ว่าว่างๆ มีความสุขมาก เมื่อก่อน

เป็นคนใจโกรธมาก เมื่อก่อนเป็นคนกินเหล้าเมายา เคี้ยวนี้ไม่กินเลย เคี้ยวนี้ดีไปหมด.. เรื่องโลกๆ ดีหรือไม่ดีมันต้องถอนสักกายทิฏฐิ ถอนศรที่ปักในใจ ศรที่ปักในใจนั้นใครจะรู้ดีกว่าเรา

นี่สันทิฏฐิโก บังคับตั้ง มันจะเข้าไปถอนศรที่ปักในใจ ถ้าศรที่ปักในใจนั้นมันได้ถอนแล้ว ไม่ต้องบอกใคร ไม่ต้องให้ใครรู้ด้วย สิ่งนี้เป็นความจริง แล้วถอน ถอนอย่างไร? คนถอนไม่ได้ หาศรไม่เจอ ไม่รู้มันปักอยู่ที่ไหน แต่ถ้าใครเจอฐิติจิต ใครเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิเห็นไหม นี่ใส่ไปหมดเลย แล้วไม่มีสิ่งใดเลยมันจะไปถอนที่ไหน? แต่ถ้ามันออกจากราย เวทนา จิต ธรรม ของมัน แล้ววิปัสสนาของมัน นั่นละภาวนามยปัญญา

สิ่งที่ตรีกันอยู่นี้ สิ่งที่ใช้ปัญญากันอยู่นี้ มันเป็นจินตมยปัญญาเท่านั้น สูงสุดของการปฏิบัติทางโลก.. จินตมยปัญญา จินตนาการล้วนๆ แต่จินตนาการจากจิต จินตนาการแบบเว้งว่าง จินตนาการแบบกว้างไกล จินตนาการแบบไม่มีขอบเขตใจ จินตนาการแบบเอานิพพานเป็นตัวตั้งนะ ว่างไปหมดเลย สูงสุดได้เท่านั้น!

แต่ถ้าเราหายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ เขาบอกว่ามันไม่ใช่ปัญญาแล้วมันจะไปไหนรอดล่ะ? ไม่ใช่ปัญญานี้มันจะเข้าไปสู่ฐิติจิต มันจะไปหาศรเล่มนั้น มันจะไปถอนศรในใจนั้นถ้ามันเข้าไปถูกทาง แต่ถ้ามันเข้าไม่ถูกทางนะ แล้วไม่เข้าไปสู่ภวาสวะ สู่ภพ สู่ฐิติจิต สู่สัมมาสมาธิ สู่ต้นข้าว จะไปถอนกันที่ไหน? จะไปถอนกันที่ไหน? ไปถอนของคนอื่นก็บอกว่างๆ ว่างๆ เขาไม่ต้องการให้ไปถอนให้เขา เขาไม่ต้องให้ไปดูแลเขา เรายังไม่ดูแลตัวเรา ถ้าเราดูแลตัวเรามันจะย้อนกลับมา

ธรรมะที่ตรีกนั้นเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมด ธรรมะที่เกิดจากเรา ธรรมะที่เกิดจากการภาวนามยปัญญา ธรรมะอันนี้สูงสุด เห็นไหม นี้ออกพรรษาแล้ว เพราะเราคิดของเราเองว่าออกพรรษาแล้วพวกเราจะนอนใจ พวกเราจะสะดวกว่าออกพรรษาแล้วพ้นภาระการภาวนาแล้ว.. ไม่ใช่! การออกพรรษาก็เป็นธรรมวินัย เป็นกาลเวลา กาลเทศะ แต่จริงๆ แล้วเรามีชีวิต เรามีหัวใจ เรามีร่างกายและจิตใจ เราจะหาสมบัติของเรา

สมบัติทางโลก เห็นไหม ปัจจัยเครื่องอาศัย พระนี้บอกว่าไม่เอาๆ พระก็ยังบิณฑบาตทุกวันนี้ ปัจจัย ๔ เครื่องอาศัยของชีวิต ชีวิตต้องอาศัยปัจจัย ๔ เพื่อดำรงชีวิตไป ดำรงชีวิตไว้เพื่อหาอริยทรัพย์ ดำรงชีวิตไว้เพื่อหาความเป็นจริงในใจ

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ ๗

ทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายใน.. ทรัพย์ภายนอกเรามาเพื่อดำรงชีวิต ทรัพย์ภายในมา
เพื่อถอดถอน ถอดถอนศรในใจของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง